



Arrest

**nr. 340 025 van 23 januari 2026
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 31 januari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat G. GASPART.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 8 november 2021 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 16 november 2021.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 4 april 2022 overgemaakt aan het Commissariaat voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Bij het CGVS werd verzoekster gehoord op 2 augustus 2024 en 13 november 2024.

1.3. Op 22 december 2024 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op 24 december 2024 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, M.(...) R.(...) T.(...), verklaart over de Colombiaanse nationaliteit te beschikken. U woonde uw hele leven in Bogota, totdat u in 2014 uw partner V.(...) M.(...) T.(...) leerde kennen, bij wie u in 2016 introk in San Ramon, Ipiales in het departement Nariño. U had een relatie met hem tot kort aan uw vertrek in november 2021. In Nariño werkte u in een restaurant. U heeft drie volwassen kinderen die tot op heden in Bogota verblijven.

In 2014 leerde u uw voormalige partner, V.(...) M.(...) T.(...) kennen. V.(...) M.(...) werkte als beheerder van de oogst van meerdere boerderijen en werkte daarnaast ook samen met het leger. In het kader van zijn job bracht hij geregeld een drie à vijftal dagen buitenshuis door in het departement Nariño of in Ecuador. In 2016 besloot u om bij hem in te trekken in Nariño.

Op donderdag 30 september 2021, kwam V.(...) M.(...) T.(...) thuis en vertelde hij dat hij op reis moest vertrekken. Hij leek bezorgd. Hij pakte zijn koffer in en verklaarde dat de zaken op zijn werk verergerd waren en dat de situatie er lelijk uitzag. U moest thuis blijven en zijn signaal afwachten om ook te kunnen vertrekken. Indien er naar hem gevraagd werd, moest u zeggen dat u niets wist. U vroeg naar meer uitleg maar ving bot. Uw partner vertrok.

De daaropvolgende zondagavond werd er plots aan uw deur geklopt. Drie mannen vroegen naar uw echtgenoot. U antwoordde dat u niet wist waar hij was, dat hij enkele dagen geleden vertrokken was. Ze bleven aandringen maar u herhaalde dat u van niets af wist. U werd geslagen in uw gezicht en uitgescholden. Een man haalde een kort geweer boven en hield dit tegen uw hoofd. U herhaalde dat u niets wist en smeekte om u niets aan te doen. Ze namen geen genoegen met uw antwoord en zeiden dat u hoorde te weten waar uw partner zat. Ze namen enkele documenten mee die toebehoorden aan V.(...) M.(...). Ze waarschuwden dat ze zouden terugkomen, en dat u dan de informatie die zij nodig hadden zou moeten geven. Indien u de informatie niet gaf, zouden ze u weten te vinden en u vermoorden. Ze vertrokken. U kon die nacht geen oog dichtdoen.

De volgende dag ging u naar een vriendin, die u aanmoedigde om hulp te zoeken bij de slachtoffereenheid. Daar werd er u echter verteld dat het zo'n twee weken zou duren vooraleer u antwoord zou krijgen. U besloot daarop om met het openbaar vervoer naar Bogota te gaan. Omdat u vermoedde dat ze u volgden, contacteerde u niemand. Ook naar de politie gaan zag u niet als een optie, uit schrik voor vergeldingsmaatregelen. Een vriendin gaf u onderdak. Zij raadde u aan om elders bescherming te zoeken.

Uit schrik voor uw eigen leven en dat van uw kinderen, begon u naar een alternatief te zoeken. U verliet Colombia uiteindelijk op 2 november 2021. U reisde via Panama en Spanje naar België, waar u op 8 november 2021 aankwam. U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 16 november 2021.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw paspoort, 3 foto's, een document van de U.(...) P.(...) L.(...) V.(...).

Uw nicht R.(...) N.(...) M.(...) (CGVS (...), OV (...)) diende eveneens een verzoek om internationale bescherming in België in.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Het Commissariaat-generaal heeft evenmin dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgetekend dat u door een vrouwelijke protection officer en tolk gehoord wenste te worden. Bij uw eerste interview op 2 augustus 2024 werd u gehoord door een vrouwelijke protection officer en bijgestaan door een mannelijke tolk. Bij uw tweede interview op 13 november 2024 werd u gehoord door een vrouwelijke protection officer en een vrouwelijke tolk. Bij de start van uw eerste interview op 2 augustus 2024 werd er u uitgelegd dat het CGVS steeds in de mate van het mogelijke tegemoet tracht te komen aan de wensen van de verzoeker, maar dat dit niet altijd mogelijk is omwille van de beschikbaarheden van de tolken. De onpartijdigheid, professionaliteit en neutraliteit van de tolk en de vertrouwelijkheid van het interview werden benadrukt. U antwoordde dat het geen probleem was, dat het in orde was (CGVS, p. 3). Bijkomend kon het CGVS geen elementen in uw dossiers terugvinden die erop zouden kunnen wijzen dat een vrouwelijke tolk meer opportuun was.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest vermoord te worden door gewapende groeperingen in Colombia (CGVS II, p. 8). Na het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat u maar weinig kan vertellen over het werk van uw partner. Gevraagd om te vertellen over zijn werk, verklaart u dat hij vaak naar Nariño en Ecuador ging en percelen en oogsten beheerde (CGVS II, p. 7). Gevraagd om meer te vertellen, verklaart u louter dat hij vaak reisde

(CGVS II, p. 7). Gevraagd wat u nog weet, zegt u dat u niets toe te voegen heeft wat betreft zijn werk (CGVS II, p. 7). Gevraagd hoe vaak uw partner reisde, verklaart u dat hij zo'n 2 à 3 keer per maand een drietal dagen wegbleef (CGVS II, p. 7). Het is dan ook opmerkelijk dat u maar weinig weet te vertellen over zijn werk aangezien hij gedurende jullie gehele relatie deze job uitoefende (CGVS II, p. 7) en het merendeel van de tijd wel gewoon samen met u thuis doorbracht. Er dient vastgesteld te worden dat u slechts zeer algemene en weinig doorleefde verklaring aflegt ten aanzien van het werk van uw partner.

Ook aangaande het zagezegde werk als informant bij het leger van uw partner kan u maar zeer weinig vertellen. Tweemaal gevraagd om te vertellen over wat er precies gebeurde tijdens de bezoeken van het leger bij u thuis, waarbij zij met uw man overlegden, verklaart u alweer zeer summier dat ze samenkwamen en dat uw partner u wegstuurde, dat u niet mocht horen wat er gezegd werd (CGVS II, p. 9; p. 10). Doorgevraagd wat u nog meer weet, verklaart u dat V.(...) M.(...) u verteld had dat hij hen informatie gaf (CGVS II, p. 9). Doorgevraagd wat u nog meer weet, verklaart u niets meer dan dat te weten (CGVS II, p. 9-10). Gevraagd om alles te vertellen wat u weet over de informatie die uw partner aan hen gaf, verklaart u dat hij daar niets over zei, ook niet wanneer u erom vroeg (CGVS II, p. 10). Over andere vragen aangaande de rol van informant van uw partner, verklaart u het niet te weten, onder andere: hoe hij in die positie belandde (CGVS II, p. 10), hoe de informatie werd doorgespeeld (CGVS II, p. 10), over welke informatie het precies ging (CGVS II, p. 11), hoe hij die informatie bekam (CGVS II, p. 11). U verklaart nochtans dat uw partner u reeds in 2016, net nadat u bent gaan samenwonen en mensen uit het leger zich voor het eerst bij u thuis begaven, u had laten weten dat hij informatie gaf aan het leger (CGVS II, p. 10). Dat u in al die tijd niets meer te weten zou zijn gekomen, is weinig aannemelijk. Bovendien blijven uw beschrijvingen over wat u precies zag en hoorde steeds zeer oppervlakkig (CGVS II, p. 9; p. 10) en missen ze de nodige details om enige doorleefdheid te kunnen toeschrijven. U verklaart in dit verband louter dat u er zelf nooit naar vroeg omdat hij dat niet graag had (CGVS I, p. 15). Erop gewezen dat wat uw partner deed uw eigen veiligheid aanging en gevraagd waarom u dit nooit uitklaarde met hem zegt u louter dat u dit niet deed omdat u van hem hield en u geen relatieproblemen wilde. Uw partner ontvangt plots leden van het leger bij u thuis voor geheimzinnige meetings waarin uw man, naar uw mening zwaarwichtige informatie aan hen gaf (CGVS I, p. 15). Dat u hier niets over weet en louter geen vragen stelde omdat u geen relatieproblemen wilde kan geenszins overtuigen.

Dat uw partner terughoudend, introvert, gereserveerd van aard was (CGVS I, p. 15; CGVS II, p. 6; p. 7; p. 12), u hem geen vragen mocht stellen (GVVS II, p. 10; p. 11; p. 12) of dat hij boos werd wanneer u vragen stelde (CGVS, p. 17) kan bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Dat u meer dan 5 jaar lang samenwoonde met deze man, uw relatie met hem als goed omschrijft, maar toch niets meer dan hetgeen u lost tijdens de persoonlijke onderhouds te weten bent gekomen over zijn werk, kan niet overtuigen.

Opvallend is ook dat u eerst verklaart dat u de mensen van het leger slechts 2 keer bij u thuis gezien heeft (CGVS, p. 10). Wat later verklaart u dan weer dat u de mensen bij het leger zo'n 5 à 6 keer bij u thuis zag (CGVS, p. 11). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt op ernstige wijze verder de geloofwaardigheid en de doorleefdheid van uw relaas.

Gevraagd waarom V.(...) M.(...) zo'n risico zou nemen om informatie met het leger te delen, antwoordt u dat u dat nooit gevraagd heeft. Dat u daar nooit vragen over stelde, dat hij zei dat het beter was dat u geen vragen stelde over zijn privéleven (CGVS II, p. 11-12). Doorgevraagd of u zich dan niet afvroeg of dit geen impact zou hebben op uw eigen leven – deze personen kwamen in uniform bij jullie thuis (CGVS II, p. 6) –, antwoordt u van wel maar dat jullie niet over zo'n zaken spraken, dat hij zei dat u geen vragen moest stellen daarover (CGVS II, p. 12). Doorgevraagd waarom jullie dit nooit besproken hebben gezien de veiligheidssituatie in Colombia, antwoordt u dat hij net daarom zei dat u dat beter niet besprak, er beter geen vragen over stelde (CGVS II, p. 12). Deze hele redenering houdt geen steek. Indien uw man werkelijk informatie met het leger uitwisselde over gewapende groeperingen, zou hij er zich wel bewust van moeten zijn geweest welke implicaties dit voor jullie veiligheid had. Dat hij op geen enkele wijze veiligheidsmaatregelen nam of u op de hoogte stelde van de implicaties voor jullie veiligheid, komt maar weinig aannemelijk over. Gevraagd wat u dacht over en hoe u zich voelde bij het feit dat u geen vragen mocht stellen, antwoordt u wederom op een uiterst ondoorleefde manier dat u dacht dat hij een gevaarlijke job deed maar dat u best niets wist en u liever niet wilde moeien aangezien hij gereserveerd en van streek was indien u vragen begon te stellen (CGVS II, p. 12). Dit kan nogmaals niet overtuigen. Enkel het feit dat uw partner van streek zou zijn indien u vragen stelde, kan niet verklaren waarom u jarenlang deze situatie zomaar accepteerde. Immers, u woonde samen en zijn activiteiten impliceerden ook voor u enig gevaar. Bovendien geeft u aan naar België te zijn gekomen om zo de veiligheid van uw kinderen te garanderen (CGVS II, p. 17). Dat u op geen enkel moment uw veiligheid of de veiligheid van uw kinderen in overweging nam en zomaar jarenlang accepteerde dat u geen vragen mocht stellen omdat dit uw partner van streek zou brengen kan absoluut niet overtuigen.

Overigens kunnen ernstige vragen gesteld worden bij de handelswijze van het leger zoals door u geschetst. Immers is het uiterst vreemd dat het leger op dergelijke roekeloze manier zou omgaan met hun informanten door geheime en gevoelige informatie te komen ophalen in uniform bij hen thuis, terwijl er toch talloze manieren zijn om dit op minder opzichtige manier te doen. Dat zij dit ook allemaal zouden bespreken met – voor hen onbekende – familieleden erbij in het huis, zelfs indien deze zich in een naburige kamer zouden bevinden, is al even twijfelachtig. Deze beschrijving is dermate bevreemdend dat dit verder doet twifelen aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Zo ook komt de handelswijze van de groepering die u viseerde opmerkelijk over. Zo kwamen ze u opzoeken met de vraag naar de informatie die uw partner had. U werkte niet mee met hen waarop zij zeiden dat ze zouden terugkomen en u zouden vermoorden indien u hen de informatie niet zou geven (CGVS I, p. 12). Dat zij u simpelweg gewoon lieten gaan, ondanks dat u hen niet de nodige informatie gaf, is uiterst vreemd. Dat ze bovendien nog eens zouden terugkomen om nog eens naar deze zelfde informatie te vragen is nog vreemder. Immers is het eerder vanzelfsprekend dat hen bij terugkeer naar dit adres van een legerinformant – wiens bewoonster zij net hebben te kennen gegeven te zullen vermoorden en die dus weinig meer kan doen dan de hulp van die zelfde autoriteiten in te roepen met wie haar partner al eerder samenwerkte – een troepenmacht te wachten staat om hen op te pakken. Deze beschrijving van uw problemen met deze groepering zijn maar weinig overtuigend.

Ook andere zaken aangaande uw gedrag kunnen in vraag gesteld worden.

Zo is het opvallend hoe u de dagen na de vlucht van V.(...) M.(...) op 30 september als “normaal” bestempeld (CGVS II, p. 12). U ging ook gewoon werken (CGVS II, p. 13). Nochtans had het vertrek van V.(...) M.(...) toch wel enige indruk moeten achterlaten, zo beschrijft u dat hij vertelde dat de “situatie er erg lelijk uitzag”, “dat het echt, echt lelijk was” hij “erg van streek was, heel bezorgd” (CGVS I, p. 7). Verder verklaart u dat alles heel snel ging, dat hij gestresseerd was, bang, zijn spullen nam, zei dat hij moest vertrekken zonder u, dat de dingen verergerd waren en dat u ook moest vertrekken en een andere plek moest zoeken (CGVS II, p. 12). U zette echter uw leven de daaropvolgende dagen gewoon voort, alsof er niets gebeurd was. Dat uw partner, een informant bij het leger, duidelijk van streek en gehaast zijn spullen pakt en vertrekt en u daarbij meegeeft om zijn voorbeeld te volgen maar dat u vervolgens gewoon uw leven verder zet, is niet logisch en ondermijnt verder uw geloofwaardigheid. Gevraagd waarom u dan in het huis gebleven bent, verklaart u dat u nergens heen kon (CGVS II, p. 13). Dit argument kan niet overtuigen. Zo ging u de dag na de aanval bijvoorbeeld bij een vriendin aankloppen in Ipiales, en kon u vervolgens zo’n maand onderduiken bij een andere vriendin in Bogota (CGVS I, p. 8). Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas in verdere mate.

Verder heeft u het ook over documenten op het nachtkastje van V.(...) M.(...) waar uw aanvallers duidelijk interesse in hadden. Gevraagd wat u over deze documenten kan vertellen, verklaart u dat u niet wist dat ze daar lagen, dat u ze niet kende (CGVS II, p. 14). Gevraagd of u dan niet gedacht had om deze documenten te bekijken toen V.(...) M.(...) vertrokken was, verklaart u dat u niets zocht omdat u dacht dat hij al alles had meegenomen (CGVS II, p. 14). Gezien deze documenten op het nachtkastje lagen kan dit vanzelfsprekend geenszins overtuigen. Dat uw partner in alle haast het huis uit vlucht voor de gevolgen van zijn relaties met het leger en u deze mogelijks bezwarende documenten op het nachtkastje niet bekijkt is weinig aannemelijk. Uw verklaringen hieromtrent zijn opnieuw maar weinig gedetailleerd en doorleefd.

Ook het feit dat u V.(...) M.(...) op geen enkel moment trachtte te contacteren na zijn vertrek is merkwaardig. U geeft hiervoor als reden dat u uw kinderen, uzelf en uw familie niet in gevaar wilde brengen (CGVS II, p. 14).

Doorgevraagd of u niet tenminste heeft getracht hem op de hoogte te brengen dat u fysiek aangevallen was verklaart u simpelweg dat u niets over hem wou weten omdat hij u had achtergelaten (CGVS I, p. 15; CGVS II, p. 14). Wat later gevraagd of u hem dan nooit contacteerde om antwoord te krijgen op uw vragen, antwoordt u dat u van telefoon veranderde en uw telefoonnummer niet behield (CGVS II, p. 17). Erop gewezen dat u ook via sociale media of email contact kan opnemen, verklaart u dat u niet zo vertrouwd bent met sociale media (CGVS II, p. 17). Deze antwoorden zijn ontwijkend en bieden geenszins een antwoord op het waarom u geen contact meer opnam met V.(...) M.(...). Bovendien is het louter stellen dat u hem niet meer contacteerde omdat hij u had achtergelaten, een weinig overtuigend antwoord. U was namelijk door zijn activiteiten voor het leger fysiek aangevallen en bedreigd en heeft zelfs uw land moeten ontvluchten. Dat u op geen enkel moment heeft trachten te achterhalen wat er gaande was en of u werkelijk gevaar liep maar gewoon op het vliegtuig naar België stapte, kan niet overtuigen.

Overigens dient vastgesteld te worden dat u sinds uw vertrek uit Ipiales op geen enkele manier gecontacteerd werd door enige gewapende groepering. U beschrijft deze gewapende groeperingen echter als groeperingen die niet stoppen totdat ze hebben wat ze willen, dat ze overal gaan zoeken, zeker als u zich nog in Colombia bevindt (CGVS II, p. 12). Het is dan ook opvallend dat deze groeperingen, indien ze u werkelijk hadden willen vinden, op geen enkele manier gecontacteerd zouden hebben. U bevestigt verder ook dat uw kinderen (CGVS II, p. 15) en niemand uit uw omgeving (CGVS II, p. 17) problemen kende die gelinkt zouden zijn aan de problemen die u kende.

Wat betreft het verzoek om internationale bescherming van uw nicht, die de vluchtelingenstatus werd toegekend, dient opgemerkt te worden dat ieder verzoek dient te worden beoordeeld op basis van eigen merites. Het feit dat uw nicht een nood aan internationale bescherming wist aan te tonen betekent niet noodzakelijk dat hetzelfde geldt voor u. U geeft bovendien ook zelf aan dat haar motieven niet gelinkt zijn aan de uwe en dat u er zelfs niet van op de hoogte bent (CGVS I, p. 7).

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Colombia te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als

de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

U legde geen documenten neer die bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen.

Uw paspoort toont louter uw identiteit en nationaliteit aan, hetgeen niet meteen in vraag wordt gesteld door het CGVS en geen impact heeft op bovenstaande argumenten.

De foto's die u voorlegt van uw gehavend gezicht kunnen evenmin in rekening worden gebracht. Zo kunnen deze foto's op om het even moment genomen zijn. Er kan niet afgeleid worden waar, wanneer en in welke omstandigheden deze verwondingen zouden zijn ontstaan. Om enige bewijswaarde aan deze foto's te kunnen onttrekken is het essentieel dat deze kaderen binnen een geloofwaardig relaas, hetgeen niet het geval is.

Dezelfde redenering geldt voor het voorgelegd document van de U.(...) P.(...) L.(...) V.(...). Dit document kadert niet in een geloofwaardig relaas, waardoor de bewijswaarde ervan beperkt is. Om enige bewijskracht aan een document te ontnemen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige en plausibele verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. Bovendien dient opgemerkt te worden dat dergelijke aangiffes opgesteld worden op basis van eigen verklaringen, en ieder kan verklaren wat hij wil, met als gevolg dat zulke documenten enige objectieve bewijsgrond missen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op

het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 tot en met 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en de samenwerkingsplicht.

Verzoekster vangt haar betoog aan met een uiteenzetting van de algemene beginselen inzake internationale bescherming, waarna zij deze beginselen toepast op haar individuele situatie. Zij verwijst daarbij in de eerste plaats naar de beroepsactiviteiten van haar partner, in het bijzonder zijn functie als informant voor het leger en haalt landeninformatie aan over de positie en risico's van legerinformanten in Colombia. Vervolgens benadrukt zij de aard van de relatie met haar partner, waarbij zij stelt dat hij haar niet op de hoogte hield van de door hem uitgeoefende activiteiten en dat zij, louter omwille van haar familiale band met hem, zelf een reëel risico loopt. Daarnaast vestigt verzoekster de aandacht op haar kwetsbaar profiel als vrouw en alleenstaande, alsook op het feit dat een criminele organisatie over haar identiteitsgegevens beschikt, wat bij haar aanzienlijke stress veroorzaakt.

In het verzoekschrift gaat verzoekster voorts in op de beoordeling door verweerder van de voorgelegde foto's en documenten, waarbij zij verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Ze meent tot slot aanspraak te maken op de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekster vraagt in hoofdbeveiliging haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoekster voegt geen stukken bij het verzoekschrift.

3.2.2. Op 16 oktober 2025 dient de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota in (rechtsplegingsdossier, stuk 8) waarin zij verwijst naar volgend rapport en er de weblink van vermeldt: de COI Focus "Colombia. Veiligheidssituatie" van 10 april 2025.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient."

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

"3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) [...];

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken; [...]"

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

3.3.3. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst uiteengezet dat in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, verzoekster de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, is de commissaris-generaal van oordeel dat er in hoofde van verzoekster onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Te dezen staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Het Commissariaat-generaal heeft evenmin dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgetekend dat u door een vrouwelijke protection officer en tolk gehoord wenste te worden. Bij uw eerste interview op 2 augustus 2024 werd u gehoord door een vrouwelijke protection officer en bijgestaan door een mannelijke tolk. Bij uw tweede interview op 13 november 2024 werd u gehoord door een vrouwelijke protection officer en een vrouwelijke tolk. Bij de start van uw eerste interview op 2 augustus 2024 werd er u uitgelegd dat het CGVS steeds in de mate van het mogelijke tegemoet tracht te komen aan de wensen van de verzoeker, maar dat dit niet altijd mogelijk is omwille van de beschikbaarheden van de tolken. De onpartijdigheid, professionaliteit en neutraliteit van de tolk en de vertrouwelijkheid van het interview werden benadrukt. U antwoordde dat het geen probleem was, dat het in orde was (CGVS, p. 3). Bijkomend kon het CGVS geen elementen in uw dossiers terugvinden die erop zouden kunnen wijzen dat een vrouwelijke tolk meer opportuun was. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoekster voert in haar verzoekschrift aan dat asielinstanties gehouden zijn na te gaan of een verzoeker tot een kwetsbare groep behoort en zij hiermee rekening dienen te houden bij het afnemen van het interview.

Verzoekster geeft niet de minste verduidelijking waarom zij omwille van haar profiel niet op een volwaardige wijze zou kunnen deelnemen aan haar huidige procedure tot het bekomen van internationale bescherming. In deze merkt de Raad op dat verzoekster nergens tijdens de administratieve procedure van haar huidige beschermingsverzoek, met inbegrip van de vragenlijst 'Bijzondere procedurele noden' (administratief dossier, deel DVZ, vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ d.d. 31 maart 2022) enige kwetsbaarheid aangeeft met betrekking tot het deelnemen aan het interview. Zij heeft evenmin stukken voorgelegd waaruit enige kwetsbaarheid zou kunnen worden afgeleid. Bovendien formuleerde noch verzoekster, noch haar advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Evenmin maakte één van hen er melding van dat van verzoekster in het kader van dit onderhoud, al dan niet omwille van voormelde redenen, geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt voorts dat dit onderhoud op normale wijze is geschied en kan geenszins worden afgeleid dat van verzoekster niet mocht worden verwacht dat zij haar voorgehouden situatie en problemen aannemelijk zou kunnen maken middels het afleggen van spontane, doorleefde, overtuigende en geloofwaardige verklaringen en door het verstrekken van een antwoord op de bij het CGVS aan haar gestelde vragen over haar situatie en problemen.

Verzoekster werd bij het begin en op het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd of zij de tolk goed heeft begrepen, wat zij bevestigde en op het einde van het persoonlijk onderhoud werd haar de mogelijkheid geboden om nog iets toe te voegen aan haar verklaringen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 2 augustus 2024 en 13 november 2024 (hierna respectievelijk: NPO I en NPO II), p. 2). Naar oordeel van de Raad kunnen er geen vaststellingen worden gemaakt die (de kwaliteit van) het gehoor zouden kunnen hebben bemoeilijkt.

Aan verzoekster werd bovendien gevraagd of ze het interview kon afleggen, waarop zij positief antwoordde (NPO II, p. 3). Uit haar verklaringen blijkt dat zij over voldoende cognitieve capaciteiten beschikte om haar asielrelaas op zelfstandige wijze naar voren te brengen en de gebeurtenissen concreet in de tijd te situeren.

Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat er steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duidt zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

3.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.4.1. In de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aangezien zij niet aannemelijk heeft gemaakt ten aanzien van haar land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging te hebben, noch een reëel risico te lopen zoals begrepen in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing ten aanzien van verzoekster steunt op volgende motieven:

- (i) er wordt vastgesteld dat verzoekster slechts zeer beperkte en algemene verklaringen kan afleggen over de beroepsactiviteiten van haar partner, in het bijzonder over zijn vermeende werk als informant bij het Colombiaanse leger. Dit heeft betrekking op de wijze waarop hij informant werd, de informatie die hij doorgaf, hoe hij deze verkreeg en hoe de communicatie verliep;
- (ii) opvallend is dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt over het aantal bezoeken van het leger aan haar woning, wat de geloofwaardigheid en doorleefdheid van haar relaas ernstig ondermijnt;
- (iii) verzoekster verklaart nooit gevraagd te hebben waarom haar partner informatie deelde met het leger en stelt dat hij haar verbod hierover vragen te stellen. Deze redenering wordt niet aannemelijk geacht, aangezien dergelijke activiteiten duidelijke veiligheidsrisico's inhielden voor haar en haar kinderen;
- (iv) er kunnen vragen gesteld worden bij de handelwijze van het leger: het is weinig aannemelijk dat het leger op zichtbare en roekeloze wijze in uniform geheime informatie bij een informant thuis zou ophalen, in aanwezigheid van familieleden; er kunnen ook vragen gesteld worden bij de handelwijze van de groepering die verzoekster viseerde, aangezien zij – ondanks het duidelijke risico op tussenkomst van de autoriteiten – haar, na weigering om informatie te geven, lieten gaan en zelfs zouden terugkeren;
- (v) verzoeksters gedrag kan zelf ook in vraag gesteld worden:
 - het is opmerkelijk dat verzoekster de dagen na de plotselinge en verontrustende vlucht van haar partner als "*normaal*" beschrijft en haar leven gewoon verderzette, ondanks zijn duidelijke angst en waarschuwingen aan haar om eveneens te vertrekken;
 - verzoekster kan geen concrete informatie geven over de documenten waarin de aanvallers geïnteresseerd waren;
 - het feit dat verzoekster haar partner op geen enkel moment trachtte te contacteren na zijn vertrek is merkwaardig;

- (vi) sinds haar vertrek uit Ipiales werd verzoekster door geen enkele gewapende groepering gecontacteerd. Ook haar kinderen en omgeving ondervonden geen problemen gerelateerd aan deze situatie;
- (vii) het feit dat haar nicht internationale bescherming kreeg, doet hieraan niets af, aangezien ieder verzoek op eigen merites moet worden beoordeeld en de motieven van haar nicht niet aan die van verzoekster zijn gelinkt;
- (viii) de documenten die verzoekster voorlegt, zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;
- (ix) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Verzoekster vreest dat zij door gewapende groeperingen zal worden vermoord omwille van de beroepsactiviteiten van haar partner. Naast zijn activiteiten als oogstbeheerder van meerdere boerderijen zou hij hebben gewerkt als informant bij het Colombiaanse leger. Op 30 september 2021 vertrok haar partner omdat de zaken op zijn werk verergerd waren en het er slecht uitzag, hij raadde verzoekster aan om ook te vertrekken en als er naar hem gevraagd werd, moest ze zeggen dat ze niets wist. Op 3 oktober kwamen er drie mannen vragen naar haar partner, ze geloofden niet dat zij van niets wist, ze sloegen haar, scholden haar uit en namen enkele documenten mee. Ze waarschuwden dat ze terug zouden komen en dat ze dan de nodige informatie moest geven. Indien niet, zouden ze haar vermoorden. Verzoekster ging naar een vriendin, diende een klacht in bij de slachtoffereenheid en reisde toen naar Bogota, waar ze na een maand naar België vertrok.

3.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.4.3. In de bestreden beslissing heeft verweerder op pertinente en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster geen details heeft kunnen geven over het werk van haar man als informant bij het Colombiaanse leger, zij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het aantal bezoeken van het leger aan hun woning en dat er ernstige vragen rijzen over de handwijze van het leger, zowel in het algemeen als ten aanzien van haar. Verweerder merkt bovendien op dat verzoekster opvallend gedrag vertoonde nadat haar partner was gevlucht, zij niet heeft kunnen aantonen waarom zij niet bij anderen terecht kon en geen concrete informatie kon geven over bepaalde belangrijke documenten die in het bezit waren van haar partner. Verder heeft verzoekster geen poging gedaan om haar man te contacteren en is zij sinds haar vertrek uit Ipiales niet meer geconfronteerd geweest door de betrokken groeperingen. Verweerder oordeelde tevens dat, ondanks het feit dat haar nicht internationale bescherming heeft verkregen, elk verzoek op zijn eigen merites wordt beoordeeld en dat de motieven van verzoekster verschillen van die van haar nicht.

De Raad stelt vast dat verzoekster in het verzoekschrift het niet eens is met deze motieven, doch dit niet concreet onderbouwt. De motieven van de bestreden beslissing zijn echter draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete

elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel in gebreke blijft. Hoewel verzoekster niet concreet ingaat op de motieven van de bestreden beslissing, bestaat haar betoog – dat hieronder uitgebreid zal worden behandeld – uit het herhalen van haar reeds afgelegde verklaringen, verwijzingen naar algemene informatie aangaande de problematiek van criminele organisaties in Colombia, alsook de corruptie bij de Colombiaanse autoriteiten en een bespreking van haar kwetsbaar profiel. Hiermee doet zij echter geen afbreuk aan de vaststellingen en gevolgtrekkingen van de bestreden beslissing, evenmin werpt haar algemene kritiek hier een ander licht op. De Raad sluit zich bijgevolg aan bij de pertinente en terechte motieven van de bestreden beslissing, die als hier overgenomen worden beschouwd.

3.3.4.4. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat haar partner haar niets kon meedelen over zijn job en dat zij dacht dat hij gevaarlijke of zelfs illegale praktijken deed voor het leger. Na verloop van tijd zijn ze samen omwille van zijn werk verhuisd naar het departement Nariño, een van de gevaarlijkste regio's van Colombia. Dat verzoekster niet meer details over het werk van haar partner kon verschaffen, moet volgens haar bekeken worden in het licht van hun situatie op dat moment. Zij verwijst vooreerst naar landeninfo over het veelvuldig gebruik van informanten door het Colombiaans leger en de vrees die informanten hebben voor de criminele organisaties, en vervolgens naar de eigen relatie van haar met haar partner. Verzoekster stelt dat het achterhouden van informatie door haar partner moet worden beschouwd als een vorm van bescherming: hoe minder ze wist, hoe minder ze betrokken zou geraken. Familieleden lopen het gevaar om bedreigd te worden maar ook ontvoerd of onder dwang gezet.

In de bestreden beslissing wordt uitgebreid ingegaan op het feit dat verzoekster maar zeer weinig kon vertellen over het werk van haar partner. Door in het verzoekschrift louter te verwijzen naar landeninformatie over informanten en erop te wijzen dat haar partner weinig vertelde om haar te beschermen, kan verzoekster geen afbreuk doen aan deze uitgebreide motieven.

De Raad meent dat dit betoog, gelet op het door haar voorgehouden potentiële gevaar, niet kan volstaan. Het is immers niet aannemelijk dat haar partner haar meermaals aanspoorde om de woonplaats te verlaten en zichzelf in veiligheid moest brengen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 13 november 2024 (hierna: NPO II), p. 12) maar haar geen enkele bijkomende informatie zou willen verschaffen over de relevante omstandigheden. Van verzoekster kan, minstens met het oog op haar verzoek om internationale bescherming en het coherent en onderbouwd uiteenzetten van haar relaas, redelijkerwijs worden verwacht dat zij over dergelijke essentiële elementen toch enige informatie kan geven. Dit gebrek aan kennis doet afbreuk aan de geloofwaardigheid en de ernst van haar voorgehouden vrees voor vervolging. Hoe dan ook kan dit betoog geen verklaring bieden voor de eerder vastgestelde onduidelijkheden in haar verklaringen.

3.3.4.5. Wat betreft het betoog van verzoekster dat familieleden van informanten gevaar lopen en dat de guerrillagroepering over haar identiteitsgegevens beschikt waardoor ze haar snel zouden kunnen opsporen, dient vooreerst – gelet op de pertinente motieven in de bestreden beslissing – te worden opgemerkt dat verzoekster er niet in slaagt zulk een risicoprofiel zonder meer aannemelijk te maken. Zij beperkt zich immers tot een verwijzing naar haar verklaringen, die echter in de bestreden beslissing onvoldoende werden geacht om daadwerkelijk te kunnen aantonen dat haar partner informant was bij het leger en dat zij als gevolg hiervan gevaar zou lopen.

Daarbij komt dat verzoeksters verklaringen over de handelwijze van het leger, van de groeperingen en verzoeksters eigen gedrag in vraag gesteld worden in de bestreden beslissing. Er blijkt ook dat haar kinderen nog in Colombia verblijven zonder noemenswaardige problemen (verklaring DVZ d.d. 31 maart 2022, vragen 16 en 17; NPO I, p. 6 en NPO II, p. 5). In het licht van deze omstandigheden volstaat het dan ook niet om louter te poneren dat verzoekster zal worden gevisieerd bij een terugkeer naar Colombia wegens de vermeende werkzaamheden van haar partner. De Raad meent bijgevolg dat verzoekster dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van haar asielaas om aannemelijk te maken een gegronde risico voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te lopen. Verzoeksters verwijzing naar de mogelijke impact op haar kwetsbaar profiel, zijn niet (medisch) onderbouwd en kunnen hier niets aan wijzigen.

3.3.4.6. De talrijke verwijzingen naar landeninformatie met betrekking tot de problemen in Nariño en het gekende gebruik van informanten in het Colombiaanse leger, dienen in concreto aannemelijk te worden gemaakt, waarbij van verzoekster kan worden verwacht dat zij de elementen die in deze stukken aan bod komen, op haar persoonlijk geval kan toepassen, quod non in casu. De verwijzingen naar de problematiek aangaande de ontheemdingen hebben geen weerslag op haar geval nu zij hierover geen verklaringen heeft afgelegd en niet kan worden afgeleid dat zij met deze problematiek is of werd geconfronteerd. Voor het overige wordt verwezen naar de bespreking onder punt 3.3.5.

3.3.4.7. Een volgend element dat verzoekster tracht te benadrukken, is haar kwetsbaar profiel. Zij meent immers dat zij als vrouw en – aangezien ze sinds 2021 niet meer weet of haar partner nog in leven is – als alleenstaande moeder risico loopt. Zij heeft geen netwerk in Colombia en kan niet in haar levensonderhoud voorzien omwille van haar leeftijd.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen concreet bewijs heeft aangeleverd waaruit blijkt dat zij bij terugkeer een persoonlijk risico loopt op vervolging of ernstige schending van fundamentele rechten. Het betoog inzake het gebrek aan mogelijkheden tot levensonderhoud vanwege persoonlijke elementen kan daarom geen stand

houden. Bovendien heeft verzoeker nog een netwerk in Colombia en heeft zij nog contact met haar kinderen, broers en zus (NPO I, p. 6-7 en NPO II p. 4-5).

3.3.4.8. Het betoog van verzoekster dat de asielinstanties zouden moeten aantonen dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat de vervolging zich niet opnieuw zal voordoen, kan in casu niet worden gevolgd. Verzoekster heeft immers, gelet op de motieven van de bestreden beslissing, niet kunnen aantonen dat zij reeds het voorwerp was van vervolging. Tevens wordt opgemerkt dat het betoog met betrekking tot het ontbreken een individuele beoordeling geen stand houdt, nu hierboven reeds is vastgesteld dat haar verzoek omstandig en volledig is onderzocht, en verzoekster nergens concreet heeft kunnen aangegeven waar dit onderzoek tekort zou zijn geschoten.

Verzoekster verwijst naar artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet en zet verder in het verzoekschrift uiteen dat haar vrees beoordeeld zou moeten worden in het licht van de “*dwingende redenen*”-clausule, naar analogie met de beëindigingsclausule zoals omschreven in artikel 1 C, lid 5 van het Verdrag van Genève. Zij voert verder aan dat gezien de ernst van de vervolging waarvan zij het slachtoffer is geweest niet kan worden verwacht dat zij naar Colombia terugkeert.

De Raad wijst er te dezen op dat luidens artikel 55/3, eerste lid van de Vreemdelingenwet een vreemdeling ophoudt vluchteling te zijn wanneer hij valt onder artikel 1 C van het Verdrag van Genève. Het tweede lid van dit artikel stelt dat het eerste lid niet van toepassing is op een vluchteling die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere vervolging, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land van zijn of haar nationaliteit in te roepen. Er wordt vastgesteld dat de commissaris-generaal geen toepassing heeft gemaakt van dit artikel, er is geen sprake van een beëindiging van een vluchtelingenstatus, daargelaten de vaststelling dat deze status haar niet werd toegekend door de Belgische autoriteiten. Bijgevolg zijn noch het eerste lid, noch het tweede lid van dit artikel van toepassing en kan verzoekster er zich niet met goed gevolg op beroepen. Verzoeksters betoog in dit verband kan dienvolgens niet worden aangenomen.

3.3.4.9. Verzoekster benadrukt vervolgens in haar verzoekschrift dat zij een klacht heeft ingediend bij de nationale autoriteiten van Colombia maar dat zij geen antwoorden heeft gekregen en bovendien ook vreest voor mogelijke corruptie bij de overheid.

In dit verband stelt de Raad dat volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet overheidsbescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard moet zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming. Een verzoeker zou daarbij aannemelijk moeten maken dat hij alle, in zijn individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de Colombiaanse overheid heeft uitgeput, wat in casu niet het geval is voor verzoekster. Zij toont immers niet concreet aan dat de Colombiaanse overheden in haar geval geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat ze geen beroep heeft kunnen doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe heeft. Overigens betekent het gegeven dat de bescherming door de overheid doeltreffend dient te zijn, evenwel niet dat deze overheidsbescherming absoluut moet zijn of bescherming moet bieden tegen alle door niet-overheidsactoren gepleegde feiten en volstaat het dat redelijke maatregelen zijn genomen. De verplichting van de overheid om haar burgers te beschermen houdt geen resultaatsverbintenis in. Door geen ernstige poging te ondernemen om overheidsbescherming te verkrijgen en verzoekster aldus niet de intentie had om het resultaat van haar klacht af te wachten, blijft verzoekster in gebreke concreet aan te tonen dat het voor haar niet mogelijk zou zijn om overheidsbescherming te verkrijgen. Door er louter op te wijzen dat binnen de lokale overheidsinstellingen er sprake is van corruptie, doet verzoekster geen afbreuk aan het voorgaande.

3.3.4.10. In het verzoekschrift stelt verzoekster dat haar documenten niet werden onderzocht en er geen individuele beoordeling werd gedaan.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat deze documenten wel degelijk zijn onderzocht en meegenomen in de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, waarbij de inhoud ervan is afgewogen in samenhang met het geheel van haar relaas en de overige ingebrachte stukken. Hierover staat het volgende:

“U legde geen documenten neer die bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen.

Uw paspoort toont louter uw identiteit en nationaliteit aan, hetgeen niet meteen in vraag wordt gesteld door het CGVS en geen impact heeft op bovenstaande argumenten.

De foto's die u voorlegt van uw gehavend gezicht kunnen evenmin in rekening worden gebracht. Zo kunnen deze foto's op om het even moment genomen zijn. Er kan niet afgeleid worden waar, wanneer en in welke omstandigheden deze verwondingen zouden zijn ontstaan. Om enige bewijswaarde aan deze foto's te kunnen onttrekken is het essentieel dat deze kaderen binnen een geloofwaardig relaas, hetgeen niet het geval is.

Dezelfde redenering geldt voor het voorgelegd document van de U.(...) P.(...) L.(...) V.(...). Dit document kadert niet in een geloofwaardig relaas, waardoor de bewijswaarde ervan beperkt is. Om enige bewijskracht aan een document te onttelen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige en plausibele

verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. Bovendien dient opgemerkt te worden dat dergelijke aangiftes opgesteld worden op basis van eigen verklaringen, en ieder kan verklaren wat hij wil, met als gevolg dat zulke documenten enige objectieve bewijsgrond missen.”

Verzoekster verwijst in het verzoekschrift naar rechtspraak van het HvJ (HvJ EU 10 juni 2021, C-921/19) en het EHRM (EHRM 18 november 2024 M.A. t. Zwitserland, nr 52589/19; EHRM 14 november 2019, N.A. t. Finland) met betrekking tot het onderzoek naar de bewijswaarde van (kopieën) documenten in asielprocedures. Verzoekster verwijst vervolgens naar de bewijsvoering binnen het vreemdelingenrecht en hoewel documenten een gesolliciteerd karakter kunnen hebben, dit niet betekent dat ze geen bewijswaarde hebben maar naar de volledigheid van alles moet worden gekeken.

De Raad benadrukt dat alle ingediende documenten inhoudelijk zijn onderzocht en volledig in beschouwing zijn genomen bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Bij het niet aanvaarden van deze documenten als bewijs van verzoeksters verklaringen, dient noch de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat deze stukken vals zijn, maar dat het volstaat om duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (naar analogie RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; Rvs 7 oktober 2003, nr. 123.958; RVS 18 juni 2003, nr. 120.714).

De Raad sluit zich erbij aan dat uit de neergelegde foto's van verzoekster niet kan worden afgeleid waar, wanneer en in welke omstandigheden deze verwondingen tot stand zijn gekomen. De authenticiteit van de voorgelegde documenten wordt dus niet aangetoond en aan deze stukken kan geen bewijswaarde worden toegekend. Tot slot dient te worden herhaald dat documenten slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover een waarachtig relaas wordt ondersteund, hetgeen in casu niet het geval is zoals blijkt uit het voorgaande. Dit geldt eveneens voor de neergelegde aangifte bij de U.P.L.V. omwille van het ervaren geweld (map 'Documenten'). Hiermee kan immers niet worden aangetoond of uit worden afgeleid dat verzoekster het slachtoffer is van een gewapend conflict in Colombia. Dit betreft immers een aangifte die louter steunt op de eigen verklaringen van verzoekster, hetgeen geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoekster ter herhaling verwijst naar haar reeds neergelegde stukken, benadrukt de Raad dat het opnieuw verwijzen naar reeds neergelegde stukken en het volharden in hun bewijswaarde, zonder in concreto de hiervoor geciteerde motivering dienaangaande te weerleggen, allerminst een ernstig verweer is.

3.3.4.11. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekster niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, en haar bijgevolg niet het voordeel van de twijfel kan worden toegekend zoals zij nochtans voorhoudt in het verzoekschrift.

3.3.4.12. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat verzoekster haar vluchtrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, niet aannemelijk maakt. De Raad meent derhalve dat verzoekster, in tegenstelling tot hetgeen zij in het verzoekschrift betoogt, niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd.

3.3.5.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Op basis van de meest recente landeninformatie, met name UNHCR “*International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia*” van augustus 2023, EUAA, “*Colombia Country Focus*” van december 2022 en de COI Focus “*Colombia: veiligheidssituatie*” van 10 april 2025 wordt in de aanvullende nota van 16 oktober 2025 het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebelligroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren ‘2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in deze om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering vooralsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de EUAA Colombia Country Focus van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdentificeerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARC-strijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel

dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geviseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Het wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de verklaringen van verzoekster over haar herkomst en verblijfplaatsen in Colombia, moet de veiligheidssituatie in het departement Nariño (administratief dossier, verklaring DVZ, vraag 10) worden beoordeeld.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in de rurale gebieden van dit departement sprake is van een gewapend conflict, maar dat het ermee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht van aard is.

In de mate dat er sprake is van willekeurig geweld in het departement Nariño in het kader van het gewapend conflict aldaar, blijkt verder niet dat er heden sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel zou kunnen blijken. Het bestaan van een gewapend conflict in dit departement brengt niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

Bijgevolg dient te worden nagegaan of er voor verzoekster sprake is van persoonlijke omstandigheden die het risico verhogen dat zij als gevolg van het in dit departement aanwezige willekeurige geweld slachtoffer kan worden van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon. Verzoekster doet geen dergelijke persoonlijke omstandigheden gelden, noch kunnen deze blijken uit het rechtsplegingsdossier.

3.3.5.3. Verzoekster toont gelet op het voorgaande niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij het CGVS tweemaal werd gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te

zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.8. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend zesentwintig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. DE SMET